

Prioritera källan med det levande vattnet!

[Spara som PDF](#)

Den här texten handlar om vilken/vilka "brunnar" som vi

öser ur för att hämta upp glädje, frid, harmoni och trygghet. Vilken brunn är den viktigaste i våra liv? Får vi en grundmurad och varaktig frid och trygghet från det "vatten" vi hämtar upp? De tankar jag delar här utgår delvis från mina egna erfarenheter i livet som kristen.

Häromdagen satt jag och läste bibelordet i Johannesevangeliets kapitel 4 om Jesu möte med den samaritiska kvinnan vid Sykars brunn. Det är en fantastisk berättelse på många sätt, men det som fångade mina tankar just då, var Jesu ord om *det levande vattnet*. Vi skall läsa detta avsnitt:

Joh 4:7-15: "Då kom en samaritisk kvinna för att hämta vatten. Jesus sade till henne: 'Ge mig att dricka.' Hans lärjungar hade gått in i staden för att köpa mat. Den samaritiska kvinnan sade till honom: 'Hur kan du som är jude be mig, en samaritisk kvinna, om något att dricka?' Judarna umgås inte med samariterna. Jesus svarade henne: 'Om du kände till Guds gåva och vem det är som säger till dig: Ge mig att dricka, då skulle du ha bett honom, och han skulle ha gett dig **levande vatten.**' Hon sade: 'Herre, inte ens en skopa har du, och brunnen är djup. Varifrån får du då det levande vattnet? Inte är väl du förmer än vår fader Jakob, som gav oss brunnen och själv drack ur den, liksom hans söner och hans boskap?' Jesus svarade henne: 'Var och en som dricker av det här vattnet blir törstig igen. **Men den som dricker av det vatten jag ger honom skall aldrig någonsin törsta. Det vatten jag ger skall i honom bli en källa, som flödar fram och ger evigt liv.**' Kvinnan sade till honom: 'Herre, ge mig det vattnet, så att jag inte blir törstig och behöver gå hit och hämta vatten.' "

Det här kan man ju grunna mycket över. Vad är det för törst Jesus pratar om och som han kan släcka för gott – redan här och nu?! Vad är det för levande vatten?

Jo, törsten syftar troligast på människans *inre själsliga törst*: det ständiga sökande efter bestående och grundläggande glädje, frid, harmoni och trygghet. Detta sökande beror på all oro en människa bär på över både livet här och nu och livet efter detta. Sökandet kan ha att göra med sorg, en otillfredsställelse med livet, att man är olycklig, ensam, sjuk, osv. Om man då inte vänder sig till Gud blir det istället "ett jagande efter vind" – som kung Salomo skrev; man hittar aldrig fram till den äkta och grundmurade friden. Att släcka denna "törst" på **det enda rätta sättet** handlar om att komma till tro på Jesus, omvända sig till Gud, bli född på nytt, att få del av Guds Helige Ande och att bli upptagen som ett Guds barn.

Om vi går tillbaka till bibelordet om den samaritiska kvinnan, så var det många i hennes by som kom till tro efter att Jesus hade stannat några dagar och talat med dem om Guds rike. Det står:

Joh 4:41-42: "Och många fler **kom till tro** på grund av hans ord, och de sade till kvinnan: 'Nu tror vi inte längre bara för dina ords skull. Vi har själva hört honom och vet att han verkligen är världens Frälsare.' "

Plötsligt hade ett ljus tänts i deras inre och livet blev helt nytt. De hade fått del av det levande vattnet och funnit frid. Med en sådan omvändelse och frälsning kommer så småningom även nya insikter och ett helt nytt perspektiv på livet.

Men vi kan också förstå att man som troende kan förlora tillgången till det levande vattnet genom att man skapar sig andra primära "brunnar" att ösa glädje, frid, harmoni och trygghet ur, men brunnar som inte släcker den själsliga törsten mer än bristfälligt och tillfälligt. Vi kan se vad som hände med det judiska folket på profeten Jeremias tid:

Jer 2:13: "Ty mitt folk har begått en dubbel synd: De har övergivit mig, källan med det levande vattnet, och **gjort sig usla brunnar** som inte håller vatten."

Jer 17:13: "Herren är Israels hopp. Alla som överger dig kommer på skam. De som avfaller från mig liknar en skrift i sanden. **De har övergivit Herren, källan med det levande vattnet.**"

Det kan helt klart bli så här även med oss kristna, att vi mer och mer slutar att upprätthålla den enkla kontakten med Gud via bibelläsning, bön, sång och gemenskap med sanna trossyskon; andra saker pockar på uppmärksamhet och kommer mellan oss och Gud. Vanligen är det är begär, upptagenhet av världsliga

bekymmer och göromål, överdrivet intresse för något speciellt som kommer emellan, eller kanske bara lättja. I värsta fall är det ovilja. Dessa ting som drar oss bort från Gud leder till att vi prioriterar eller söker efter andra "brunnar", ofta "grävda" av oss själva, och ur vilka vi försöker hämta glädje, frid, harmoni, trygghet och även kraft. Men ur dessa får man aldrig den frid som gör att den inre törsten släcks; man måste hela tiden ösa upp mer ur sina egenhändigt gjorda brunnar. Vad kan då dessa brunnar bestå av?

Jag tror att sådana här "brunnar" kan bestå av nästan vad som helst, där det med tiden kan bli ett överdrivet "ösande" som inte är bra för oss. Det kan handla om ett **för** stort fokus på hälsa, kost, utseende, fitness, motion, träning, musik, underhållning m.m. Att ägna tid åt sådant behöver inte alls vara fel, men dessa aktiviteter kan ofta få onyttigt mycket tid och fokus. Sådana aktiviteter ger inte den grundmurade friden och gör absolut inte att sökandet efter frid kommer i hamn. Det kan även handla om ett överdrivet intresse för idrott och sport som bara ger eufori och tillfredsställelse för stunden. Det kan handla om att man lägger all tid och hela sin själ åt jobbet och karriären. Det kan handla om att man börjar renovera sitt hus och börjar köpa in en massa saker, där glädjen över det nya och nöjet med att shoppa prylarna tar över och ger glädje och en boost i livet. En sådan glädje behöver inte vara fel, men den tid och det fokus sådant här tar upp, kan dra iväg och bli osunt. Annan överdriven shopping kan också utgöra usla brunnar att ösa ur, som att köpa kläder, skor, smink, elektronik, osv. Även det ger kortvarig tillfredsställelse. Som sagt, det jag nämnt här behöver inte alls vara fel, och mycket kan ge både glädje och kraft. Frågan är dock vad som är vår primära "brunn" i allt detta. Är det vår tro eller finns det annat som går före? Glömmer man av gemenskapen med Gud kan allt detta andra bli som att springa i ett ekorrhjul; till slut blir man utmattad och tom. Här är ett bibelord att fundera över i detta sammanhang:

1 Tim 4:7-8: "...Öva dig i stället i gudsfruktan. Ty kroppsövning är i någon mån nyttig, men gudsfruktan är på allt sätt nyttig, eftersom den har löfte om liv, både för den här tiden och den kommande"

Det behöver inte alls vara fel att motionera, det ger ju en förbättrad hälsa på många sätt. Men frågan är var vi har vår grundläggande glädje, frid och trygghet. Vi kristna kan definitivt lägga mer tid på att vårda vår tro och relation med Gud - och varandra - det kan jag själv erkänna!

Det finns även "brunnar" som är riktigt farliga att ösa ur redan från start. Dessa usla brunnar kan handla om mystik, meditation, yoga, qigong och andra andliga

övningar med härstamning från inte minst österländska religioner. Sådant leder inte till att man finner frid, istället leder det människor in i ett oupphörligt sökande och allt längre bort från Gud och frälsningen. En del hämtar tröst ur olika områden som vi i församlingarna kallar för synd, men som egentligen inte är mer synd än andra usla brunnar. Andra brunnar kan handla om religiösa handlingar som i somligas ögon ser fromma ut, men som ur Guds perspektiv är usla brunnar. Då kanske man hämtar kraft i så kallad "kristen" mystik, liturgi, religiösa föremål som t.ex. ikoner etc. Eller så kanske man ständigt söker efter nya andliga kickar på olika karismatiska konferenser och möten. Man jagar kanske efter en kändisförkunnare för att få framgång, kraft, glädje och vägledning. Sedan har vi ju brunnarna som rör politik, konspirationsteorier och ett överdrivet intresse för allt som man tycker är dåligt i samhället. Då kan det negativa faktiskt ge inspiration och tillfällig energi. Kanske man känner en speciell eufori över att ha fått ta del av en "hemlig kunskap" som väldigt få andra upptäckt. Intresse för det mörka ger många kraft idag, och nära på glädje. Men det är inget som är beständigt; man kommer ständigt att söka efter mer "kunskaper" för att få nya kickar.

I allt detta kan man också fråga sig vad man sprider för Kristusdoft när man som kristen öser ur vad Gud alltså kallar för "usla brunnar" och inte tar del av *det levande vattnet*. Helt klart är det inte en äkta frisk Kristusdoft. Skall det flöda en sund Andens frukt ur våra liv så är det levande vattnet helt avgörande:

Joh 7:37-39: "På den sista dagen, den största i högtiden, stod Jesus och ropade: 'Om någon törstar, så kom till mig och drick! Den som tror på mig, ur hans innersta skall strömmar av levande vatten flyta fram, som Skriften säger.' Detta sade han om Anden, som de skulle få som trodde på honom."

Joh 14:4: "Det vatten jag ger skall i honom bli en källa, som flödar fram och ger evigt liv."

Guds väg för oss är alltså att dricka ur den källa som ger frid och evigt liv, och den källan är egentligen Herren själv. Håller vi oss till en kontinuerlig gemenskap med Herren via bibelläsning, bön och kanske sång, då blir intresset för andra andra "brunnar" mindre; då släcker vi den inre törsten och får en frid som gör att vi istället kan observera hur jakten på andra brunnar pågår omkring oss. Vi själva är då inte som bäbisar som hela tiden söker bröstet för att få stilla hungern. Jag tycker att kung David har beskrivit detta väldigt bra:

Ps 131:1-2: "Herre, mitt hjärta är inte högmodigt, mina ögon är inte stolta. Jag umgås inte med stora ting, med sådant som är mig för svårt. Nej, jag har lugnat och stillat min själ som ett avvant barn hos sin mor. Som ett avvant barn är min själ i mig."

David hade funnit källan med det levande vattnet och då kunde han stilla sig och sluta jaga. Och när vi kommit till visshet om att vi redan här och nu ÄR frälsta till det eviga livet med Gud, genom tron att Jesu försoningsgärning är det enda som räknas för vår frälsning, då infinner sig en frid som är ovärderlig!

Joh 5:24: "Amen, amen säger jag er: Den som hör mitt ord och tror på honom som har sänt mig, han HAR evigt liv och kommer inte under domen utan har övergått från döden till livet."

Detta är det dyrbara fridfulla liv som Gud erbjuder alla troende redan här och nu; vi kan få frid och bli stilla, och därmed tynar behovet av att ständigt ösa ur brunnar som inte släcker den inre törsten bort mer och mer. Visst kan prövningar och motgångar i livet göra att man som kristen kan få det jobbigt, men har man tagit emot *det levande vattnet* – det vill säga lever i gemenskap med Herren Gud – ja, då har man också en tro och en Fader i himlen som bär genom svårigheter och prövningar!

Jes 30:15: "Genom stillhet och förtröstan blir ni starka."

Kanske sångerna nedan kan ge lite input till vad jag försöker säga med denna text. De spelades in till serien *Minns du sången*. Första sången är *Bara i dig* med Bengt Johansson på solosång. Den andra är *Jag aldrig har ångrat* med Roland Utbult och Lina Nilsson.

□

□

/Lennart